

Drugič, kršitev členov 7(1) in 8(1) Uredbe (ES) št. 1049/2001, ker niso bili za vsak dokument posebej navedeni podrobni razlogi za zavrnitev dostopa do posameznega dokumenta. Da bi se dokument lahko obravnaval kot izjema, je treba v predpisanem roku podati pisen odgovor in navesti podrobne razloge za zavrnitev dostopa do vsakega dokumenta posebej. Komisija je 9. februarja 2010, to je na dan izteka z uredbo predpisanega roka, zavrnila dostop do preostalih dokumentov in ni navedla podrobnih razlogov za to zavrnitev, kot se to zahteva na podlagi uredbe in sodne prakse.

Poleg tega tožeče stranke navajajo kršitev člena 4 Uredbe (ES) št. 1049/2001, ker ni bila opravljena konkretna in posamična presoja vsebine vsakega dokumenta posebej. Komisija je pri presoji, ali dokument oziroma njegov del spada v izjemo od splošnega pravila, na podlagi katerega morajo biti vsi dokumenti dostopni, dolžna opraviti konkretno in posamično presojo vsebine vsakega dokumenta posebej. Komisija je 9. februarja 2010, to je na dan izteka z uredbo predpisanega roka, priznala, da glede zahtevanih dokumentov te analize ni opravila in tudi če bi ta analiza bila opravljena, ne bi bila dostopna tožečim strankam.

Dalje, tožeče stranke navajajo kršitev člena 4(3) Uredbe (ES) št. 1049/2001 in člena 6(1) Uredbe (ES) št. 1367/2006 zaradi nezakonite uporabe izjeme, ki je določena v členu 4(3). Komisija se je najprej sklicevala na izjemo, ki je določena v členu 4(3), glede približno dvesto dokumentov. Komisija 9. februarja 2010, to je na dan izteka z uredbo predpisanega roka, ni omogočila dostopa do dokumentov. Komisija mora – da bi se lahko sklicevala na izjemo, ki je določena v členu 4(3) – dokazati, da bi razkritje resno oslabilo postopek odločanja. Tožeče stranke navajajo, da ti dokumenti, ki vsebujejo okoljske informacije glede emisij v okolje, ne bi resno oslabil postopka odločanja in tudi če bi eden od dokumentov ali informacija izpolnjevala pogoje za izjemo, bi prevladal javni interes za razkritje.

Tožeče stranke istočasno navajajo kršitev člena 4(6) Uredbe (ES) št. 1049/2001 zaradi neobdelave dokumenta. Če Komisija zavrne razkritje dokumenta, mora preveriti, ali je mogoče obdelati tiste dele, ki bi sicer izpolnjevali pogoje za izjemo, in omogočiti dostop do tistih delov, ki ne spadajo v izjemo. Tožeče stranke zatrjujejo, da Komisija ni opravila obdelave niti ni preučila, ali je mogoče opraviti obdelavo, in je zato zadržala informacije oziroma dele dokumenta, ki bi jih sicer bilo treba razkriti.

Nazadnje, navedeno je, da je tožena stranka kršila člen 4(7) Uredbe (ES) št. 1049/2001, ker ni določila obdobja, v katerem

velja izjema, ki je določena v členu 4(3). Če Komisija zavrne razkritje zahtevanih dokumentov oziroma delov teh dokumentov, mora opredeliti obdobje, v katerem velja ta izjema. Tožeče stranke navajajo, da Komisija ni niti preučila niti določila obdobja, v katerem sicer velja dopustno uveljavljanje izjeme.

(¹) Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43).

(²) Uredba (ES) št. 1367/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o uporabi določb Aarhuške konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah v institucijah in organih Skupnosti (UL L 264, str. 13).

(³) Direktiva 2009/28/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov, spremembi in poznejši razveljavitvi direktiv 2001/77/ES in 2003/30/ES (UL L 140, str. 16).

Tožba, vložena 11. marca 2010 – Conte in drugi proti Svetu

(Zadeva T-121/10)

(2010/C 134/72)

Jezik postopka: italijanščina

Stranke

Tožeče stranke: Giovanni Conte (Pomezia, Italija), Casa del Pescatore Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Italija), Guidotti Giovanni & Figli Snc (Termoli, Italija), Organizzazione di produttori della pesca di Civitanova Marche Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Italija), Consorzio gestione mercato ittico Manfredonia Soc. coop. rl (Cogemim) (Manfredonia, Italija) (zastopniki: P. Cava-sola, G. Micucci, V. Cannizzaro, odvetniki)

Tožena stranka: Svet Evropske unije

Predloga tožečih strank

— Izpodbijana uredba naj se razglasi za nično;

— toženi stranki naj se naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Ta tožba je vložena zoper Uredbo Sveta (ES) št. 1224/2009 z dne 20. novembra 2009 vzpostavitvi nadzornega sistema Skupnosti za zagotavljanje skladnosti s pravili skupne ribiške politike, o spremembi uredb (ES) št. 847/96, (ES) št. 2371/2002, (ES) št. 811/2004, (ES) št. 768/2005, (ES) št. 2115/2005, (ES) št. 2166/2005, (ES) št. 388/2006, (ES) št. 509/2007, (ES) št. 676/2007, (ES) št. 1098/2007, (ES) št. 1300/2008, (ES) št. 1342/2008 in razveljavitvi uredb (EGS) št. 2847/93, (ES) št. 1627/94 in (ES) št. 1966/2006.

Vse tožeče stranke v tej zadevi so gospodarski subjekti, ki se ukvarjajo z ribištvom, za katere veljajo obveznosti, ki so določene z izpodbijano uredbo.

V utemeljitev svojih predlogov navajajo te razloge:

1. Neveljavnost členov 9(2) in (3) ter 10(1) in (2) izpodbijane uredbe, ker ti določbi za ribiška plovila, katerih skupna dolžina presega 15 metrov, določata brezpogojno obveznost, da morajo biti opremljena z dvojnimi nadzornimi sistemom: s satelitskim sistemom iz člena 9, poleg tega pa še s sistemom samodejnega prepoznavanja. Gre za dva različna nadzorna sistema, ki imata v bistvu enako funkcijo. Ta obveznost ni ustrezno obrazložena. Poleg tega se s to zahtevo očitno krši načelo sorazmernosti, saj je ukrep nepotreben in neustrezen. Obveznost opremljenosti z dvojnimi nadzornimi sistemom poleg tega za tožeče stranke pomeni finančno breme, ki ni upravičen z nobeno razumno potrebo.
2. Neveljavnost členov 15 in 17 izpodbijane uredbe, ker ti določbi za ribiška plovila, katerih skupna dolžina je 12 metrov ali več, določata obveznost dnevnega sporočanja določenih podatkov, v vsakem primeru pa pred prihodom v пристanišče ali celo štiri ure pred predvidenim prihodom v pristanišče. Ta obveznost je po mnenju tožečih strank očitno nerazumna, nesorazmerna in je sploh ni mogoče izpolniti. Predvsem te obveznosti ne morejo izpolniti ribiška plovila, ki se ukvarjajo z malim ribolovom, v ribolovnih območjih, ki so od pristanišč oddaljena le nekaj ur plovbe, razen če se ribiško plovilo ustavi izven pristanišča, čakajoč da določeni čas poteče.
3. Neveljavnost ureditve nadzorovanja in inšpekcijskih pregledov, ker izpodbijana uredba določa brezpogojno obveznost dovolitve dostopa do ladijskih prostorov, datotek in elektronskih dokumentov, kot tudi dovolitev inšpekcijskih pregledov in zaslišanj s strani uradnikov, ki delujejo brez pooblastila sodnih organov in niso podvrženi nadzoru preiskovalne policije. Tako naj bi bile kršene pravice do zaupnosti, do nedotakljivosti stanovanja, do zasebnosti in pravica do obrambe v svojih različnih oblikah. Tak nadzor, poleg tega da krši zgoraj navedene temeljne pravice, s svojo invazivnostjo gospodarskemu subjektu, ki se ukvarja z ribištvom, odvzame vso ekonomsko svobodo, ki mu je zagotovljena z ustanovnimi pogodbami. Poseben razlog neveljavnosti se nanaša na člen 82, ki uradnike, ki opravljajo inšpekcijski pregled pooblašča, za sprejetje ukrepov za zavarovanje dokazov v zvezi z morebitno kršitvijo.
4. Neveljavnost člena 73(8) izpodbijane uredbe, ker ta določba državam dopušča, da finančno breme nadzorovanja naloži gospodarskim subjektom, ki se ukvarjajo z ribištvom. Tožeče stranke v zvezi s tem trdijo, da je določba očitno neveljavna, saj je v nasprotju z načelom delitve stroškov, ki so potrebni za uresničevanje javnih interesov.
5. Neveljavnost člena 92 izpodbijane uredbe, ker ta določa sistem prenosa odgovornosti za morebitne kršitve, ki ne glede na to kdo jih je storil, nazadnje bremenijo lastnika ribiškega plovila in morebitne pravne naslednike. V zvezi s tem tožeče stranke trdijo, da je predpis v nasprotju z načelom osebne odgovornosti, z načelom varstva zasebne lastnine in načelom sorazmernosti, saj ni razumno usmerjen v preprečevanje izogibanja sankcioniranju.
6. Neveljavnost člena 103 izpodbijane uredbe, saj ta določba za primer, da neka država ne spoštuje obveznosti iz uredbe, določa možnost začasne ustavitve finančne pomoči v skladu z uredbama 1198/2006 ⁽¹⁾ in 861/2006 ⁽²⁾. Po mnenju tožečih strank pride zaradi ustavitve pomoči do prenosa odgovornosti z države na posameznike, ki morajo trpeti škodljive posledice ravnanja države. Ta oblika prenosa sankcije krši načelo individualizacije sankcij in načelo sorazmernosti.
7. Neveljavnost členov od 14(1) do (5), 17(1), od 58(1) do (3) in 58(5), 59(2) in (3), 60(4) in (5), 62(1), 63(1), 64, 65, 66(1) in (3), 67(1) in 68 izpodbijane uredbe. Tožeče stranke v zvezi s tem trdijo, da navedena uredba temelji samo na členu 37 Pogodbe ES, ki dopušča oblikovanje skupne ribiške politike in da so ukrepi, sprejeti z uredbo zakoniti le, če so povezani z ribiško politiko, ki so jo institucije Skupnosti

ustvarile z različnimi akti. Zgoraj navedene določbe pa niso v zvezi s področji in vrstami, za katere velja skupna ribiška politika in zato ne spadajo na področje uporabe člena 37 Pogodbe ES.

- (¹) Uredba Sveta (ES) št. 1198/2006 z dne 27. julija 2006 o Evropskem skladu za ribištvo
 (²) Uredba Sveta (ES) št. 861/2006 z dne 22. maja 2006 o vzpostavitvi finančnih ukrepov Skupnosti za izvajanje skupne ribiške politike in na področju pomorskega prava

Tožba, vložena 18. marca 2010 – Hartmann proti UUNT (Complete)

(Zadeva T-123/10)

(2010/C 134/73)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Tožeča stranka: Paul Hartmann AG (Heidenheim, Nemčija)
 (zastopnik: N. Aicher, odvetnica)

Tožena stranka: Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)

Predloga tožeče stranke

- Odločba četrtega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) z dne 20. januarja 2010 v zadevi R 601/2009 4 naj se razveljavi;
- toženi stranki naj se naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopka pred UUNT.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Zadevna znamka Skupnosti: besedna znamka „Complete“ za proizvode iz razredov 5 in 10 (prijava št. 7 432 024)

Odločba preizkuševalca: zavrnitev prijave

Odločba odbora za pritožbe: zavrnitev pritožbe

Navajani tožbeni razlogi: kršitev člena 7(1)(c) Uredbe (ES) št. 207/2009 (¹), ker prijavljeni znak neposredno opisuje zadevne proizvode, in kršitev člena 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009, ker ta znak ni brez razlikovalnega učinka

- (¹) Uredba Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL 2009, L 78, str. 1).

Tožba, vložena 17. marca 2010 – Lidl Stiftung proti UUNT – Vinotasia (VITASIA)

(Zadeva T-124/10)

(2010/C 134/74)

Jezik, v katerem je bila tožba vložena: nemščina

Stranke

Tožeča stranka: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Nemčija)
 (zastopnika: M. Schaeffer in A. Marx, odvetnika)

Tožena stranka: Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)

Druga stranka pred odborom za pritožbe: Vinotasia GmbH (Koblenz, Nemčija)

Predlogi tožeče stranke

- Odločba četrtega odbora za pritožne z dne 14. januarja 2010 v pritožbenem postopku R 1054/2008-4 naj se razveljavi,
- ugovor št. B 1 027 947, vložen 30. junija 2006 naj se zavrne v delu, v katerem mu je bilo z odločbo oddelka za ugovore z dne 30. maja 2008 ugodeno,
- toženi stranki naj se naloži stroške postopka pred Sodiščem Evropske unije in stroške postopka pred četrtem odborom za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli),